

PETER JAMES, născut în 1948 în Brighton, Anglia, este unul dintre cei mai de succes autori contemporani de romane polițiste. După ce a studiat la Charterhouse School și la Ravensbourne Film School, Londra, și-a început cariera în Toronto ca scenarist de televiziune. A lucrat ca producător de film și scenarist în Canada și Statele Unite, însă ceea ce și dorea era să scrie literatură polițistă. A debutat cu romane de spionaj, urmând apoi bestsellerul *Possession* (tradus în douăzeci și trei de limbi), în care se întrepătrund două universuri: crima și paranormalul. S-a impus pe scena literară cu nu mai puțin de treisprezece volume, traduse în treizeci și șase de limbi. A fost producător executiv al filmului *Neguțătorul din Veneția* (2004 – nominalizat la premiile BAFTA) și a colaborat la serialul *Bedsitcom*, nominalizat la Rose d'Or.

Din seria de succes ce îl are ca protagonist pe detectivul Roy Grace mai fac parte romanele *Viu sau mort* (2005 – Editura Nemira, 2006; Premiul Krimi-Blitz, Germania, 2005; Premiul Polar International, Franța, 2006; Premiul Cœur Noir, Franța, 2007), *Să mori frumos!* (2006 – Editura Nemira, 2006; nominalizat la Richard & Judy Galaxy British Book Awards, 2007, Le Grand Prix de littérature policière și Prix SNCF du polar, Franța, 2007), *Aproape mort* (2007 – Editura Nemira, 2007; finalist al premiilor ITV Crime Thriller Author Of The Year și Theakston's Old Peculier Crime Novel of the Year Award în 2008), *Pe urmele mortului* (2008 – Editura Nemira, 2009), *Ai să mori mâine* și *Perfect People* (2011).

PETER JAMES

Ai să mori mâine

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

Susan nu putea să sufere motocicleta. Îl cicălea mereu pe Nat spunându-i că motoarele sunt aducătoare de moarte, că o plimbare cu motocicleta este cel mai periculos lucru din lume. Tot timpul îl bătea la cap pe tema asta. Pe de altă parte, lui Nat îi plăcea teribil de mult s-o stârnească zicând că, în realitate, conform statisticilor, cel mai primejdios lucru pe care îl poți face în viață este să intri în bucătărie. Dacă e să mori, acolo o să ți se întâmple.

Ca șef al medicilor rezidenți, se lovea aproape zilnic numai de asemenea chestii. Sigur că se confrunta și cu accidente nasoale de motocicletă, însă nimic nu se putea compara cu ororile întâmplate în bucătărie.

De obicei, oamenii se electrocutau atunci când băgau cuțite în aparatele de prăjit pâine. Sau își rupeau gâtul căzând de pe scaun. Sau se sufocau. Sau se alegeau cu o toxiinfecție alimentară. Îi plăcea, mai ales, să îi spună povestea unei victime aduse la secția de

urgente a spitalului comitatului Royal Sussex unde muncia – mai bine zis, unde se *spetea muncind* –, care se aplecase peste mașina de spălat vase și un cuțit pentru dezosat îi intrase în ochi.

Îi mai făcea plăcere să-i spună și că motocicletele nu erau periculoase; nici măcar cele ca dihania lui roșie, marca Honda Fireblade (care atingea suta de kilometri în numai trei secunde); necazul era cu ceilalți participanți la trafic. Tot ce trebuia să faci era să te ferești de ei. Și, pe bune, motorul lui polua infinit mai puțin decât rabla ei de Audi TT.

Însă ea nu-l lua niciodată în seamă.

Așa cum nu-i lua în seamă gemetele produse de gândul că întotdeauna era obligat să-și petreacă ziua de Crăciun – și, Doamne, mai erau doar cinci săptămâni până atunci! – cu *socrelui*, cum îi plăcea să-i alinte părinții. Răposata lui mamă avea o plăcere sadică să-i spună mereu că îți poți alege prietenii, dar nu și rudele. Al dracului de adevărat, futu-i!

Citise undeva că, atunci când un bărbat se însoară, speră ca soția lui să rămână la fel tot restul vieții; însă, atunci când o femeie se mărită, prioritatea ei este să își schimbe bărbatul.

Și Susan Cooper se pricepea de minune să facă asta, folosind cea mai nimicitoare armă din arsenalul femeii: era însărcinată în șase luni. Și, bineînțeles, el era al naibii de mândru. Și mai era și conștient, într-un mod sumbru, că, în scurtă vreme, va trebui să se trezească la cruda realitate. Va trebui să renunțe la motocicleta Fireblade și să cumpere ceva

folositor. Un break sau un minibus. Sau un hibrid diesel-electric împuțit, doar ca să se încadreze în standardele sociale și ecologiste ale lui Susan. Pentru numele lui Dumnezeu!

Și, atunci, unde mai era distracția?

Ajunsesese acasă în primele ceasuri ale dimineții, iar acum, căscând să-și rupă fălcile, stătea la masa din bucătăria căsuței lor din Rodmell, la șaisprezece kilometri de Brighton, urmărind la televizor știrea despre un atentat sinucigaș din Afghanistan. Ceasul emisiunii *Breakfast* spunea că este 8.11, al lui arăta însă 8.09. Iar mintea lui se încăpățâna să creadă că este miezul nopții. Înghiți niște cereale Shreddies cu niște suc de portocale și cafea și se grăbi să urce la etaj. O sărută pe Susan și o bătu ușor pe burtă, spunându-i, astfel, „la revedere“ lui Bebe, copilul său nenăscut încă.

– Ai grijă cum mergi, îi spuse ea.

Da' ce crezi că am de gând să fac? Cascadorii pe motocicletă? A fost gândul lui nerostit. Răspunse:

– Și eu te iubesc. Să mă suni.

O sărută iarăși, apoi coborî, își puse casca și mănușile din piele și ieși în dimineța geroasă. Scoase mașinăria grea și roșie din garaj și trânti ușa în spatele lui. Pământul era înghețat, însă nu plouase de câteva zile bune, așa că nu era niciun pericol de polei.

Își ridică privirea spre fereastra cu perdelele trase; apoi apăsă butonul de contact al mult prea iubitei sale motociclete. Pentru ultima oară.

Doctorul Ross Hunter era una din puținele constante din viața ei, se gândea Lynn Beckett când sună la ușa cabinetului lui. De fapt, dacă ar fi fost să fie în întregime sinceră cu ea însăși, nu ar fi putut, în ruptul capului, să numească o alta. În afară de *nereușită*. Asta sigur era o constantă a vieții ei. Era maestră în arta eșecului. Întotdeauna fusese. Avea geniu.

Pe scurt, viața ei nu fusese nimic altceva decât un șir de treizeci și șapte de ani de dezastre, pornind de la lucruri minore, cum a fost degetul arătător pe care și l-a retezat în portiera unei mașini pe când avea șapte ani și ajungând, treptat, la chestii mult mai grave. Și-a dezamăgit părinții, apoi a înșelat așteptările soțului ei, iar acum, crescându-și singură fiica adolescentă, depunea eforturi susținute ca să o dezamăgească și pe ea din toate punctele de vedere.

Cabinetul doctorului se afla într-o vilă mare, construită în stil Edward, pe o străduță liniștită, altădată în întregime rezidențială, din orașelul Hove. Majoritatea caselor mari, cu terase, fuseseră de multă vreme demolate, iar în locul lor se înălțaseră blocuri. Aproape toate cele care scăpaseră găzduiau birouri sau cabinete medicale.

Pătrunse în holul prea bine cunoscut cu miros de lac de mobilă și un iz slab de antiseptic; aruncă o privire secretarei doctorului Hunter, care era adâncită într-o discuție telefonică, și se strecură în sala de așteptare.

Nimic nu se schimbaseră în camera aceea mare, dar sărăcăcioasă în cei peste cincisprezece ani de când tot venea acolo. Aceeași pată de igrasie, semănând, vag, cu harta Australiei pe tavanul cu tencuială striată, aceeași plantă din cauciuc în fața șemineului și aceleași scaune și canapele desperecheate, cumpărate, parcă, în vremuri de demult, dintr-un talcioc al oamenilor scăpătați. Până și unele din revistele de pe masa rotundă din stejar din mijlocul încăperii păreau a nu fi fost înlocuite de ani buni.

Un bătrânel plâpând era cufundat într-un fotoliu cu arcurile sărite. Se ținea cu toate puterile de bastonul înfipt în covor încercând, parcă, să nu se lase înghițit în întregime de scaunul uriaș. Lângă el, un tânăr cam de treizeci de ani, cu o mină nerăbdătoare, îmbrăcat cu un sacou albastru cu guler din catifea, butona tastele telefonului său BlackBerry. Pe o etajeră erau înșirate mai multe broșuri. Una dintre ele oferea sfaturi celor care voiau să se lase de fumat. Dar, la starea de agitație maximă în care era, Lynn și-ar fi dorit niște sfaturi despre cum să fumeze și mai mult.

Pe masă era și ziarul *The Times* din ziua aceea, dar n-avea deloc chef să se concentreze asupra lui. După telefonul primit cu o zi în urmă de la secretara doctorului Hunter care o ruga să vină la cabinet la prima oră și, mai ales, neînsoțită, nu putuse să închidă ochii toată noaptea. Și se simțea amețită din cauza nivelului scăzut al glicemiei. Își luase medicamentele, dar nu putuse să înghiță nimic la micul dejun.

Cocotată pe un scaun tare și drept, scotoci în geantă după câteva pastile de glucoză pe care le înghiți repede. De ce a vrut doctorul Hunter să o vadă atât de urgent? Era vorba despre analizele pe care le făcuse cu o săptămână în urmă, sau – mult mai probabil – despre Caitlin? Înainte, când mai intrase în panică, fie că fusese vorba de nodulul pe care și-l descoperise la sân sau de spaima că purtarea ciudată a fiicei ei ar fi putut fi un simptom al unei tumori pe creier, doctorul o sunase și îi dăduse personal veștile bune: biopsia, sau tomografia, sau analizele erau în regulă și nu trebuia să-și facă probleme. Mă rog, în măsura în care putea să nu-și facă probleme în ceea ce o privea pe Caitlin.

Își încrucișă picioarele, apoi reveni la poziția inițială. Era elegantă: purta cea mai bună haină, un chilipir albastru din lână și cașmir, de lungime medie, găsit la reducerile din ianuarie, un pulover albastru-închis, pantaloni negri și cizme negre din piele de căprioară. Deși n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului, întotdeauna se aranja când venea la doctor. Nu că ar fi putut fi confundată cu vreun top-model – își pierduse de multă vreme măiestria de a se îmbrăca la patru ace și, mai ales, încrederea în sine însăși –, dar, măcar, arăta binișor. Îl plăcea în secret pe doctorul Hunter, așa cum îl plăceau mai mult de jumătate dintre pacientele lui. Dar desigur că niciodată nu ar fi îndrăznit să-i mărturisească asta.

De când se despărțise de Mal, respectul față de propria-i persoană era la pământ. La treizeci și șapte de ani, Lynn era o femeie atrăgătoare. Prietenii, fratele și răposata ei soră îi spusese că ar fi fost încă și mai

atrăgătoare dacă ar fi pus la loc câteva din kilogramele pe care le pierduse. Știa că arată groaznic; oglinda nu o cruța: numai piele și os, cu o privire de câine bătut. Slabă ca un schelet și cu ochii adânciți în orbite din cauza grijilor neîncetate pe care și le făcea despre orice, dar, mai ales, din cauza grijilor de șase ani pentru Caitlin.

La scurtă vreme după ce împlinise nouă ani, fiica sa fusese diagnosticată cu o afecțiune hepatică. Și de atunci încoace amândouă rătăceau printr-un tunel lung și întunecat. Vizitele nesfârșite la specialiști. Analizele. Scurtele perioade de spitalizare aici, în Sussex, și perioadele mai lungi, una de aproape un an, petrecute în secția de hepatologie a spitalului Royal South London. A suferit chinurile operațiilor de introducere a unor stenturi în căile biliare. Apoi pe cele ale operațiilor de extragere a stenturilor. Transfuzii nesfârșite. Deseori, din cauza bolii, era atât de slăbită, încât adormea la școală. Avea probleme de respirație și nu mai putea să cânte la mult iubitul ei saxofon. Și, în toată vremea asta, pe măsură ce intra în adolescență, Caitlin devenea din ce în ce mai furioasă și mai răzvrătită, cerând cu insistență să afle răspunsul la întrebarea *De ce eu?*

Răspuns pe care Lynn nu era capabilă să i-l dea.

Nici nu mai știa de câte ori a stat, înnebunită de spaimă, în secția de urgențe a spitalului comitatului Royal Sussex, în vreme ce medicii îi îngrijeau fiica. La treisprezece ani Caitlin a avut nevoie de spălături stomacale după ce furase o sticlă de votcă din dulapul cu băuturi. La paisprezece ani, se drogase și căzuse

de pe un acoperiș. Și a mai fost și noaptea aia îngrozitoare în care a intrat în dormitorul lui Lynn la două dimineța, cu privirea sticloasă, transpirând abundent și tremurând atât de tare încât îi clănțăneau dinții, spunând că înghițise o pastilă de Ecstasy primită de la un cretin din Brighton și că o durea capul.

De fiecare dată, doctorul Hunter a venit la spital și a stat cu Caitlin până când aceasta a fost în afara oricărui pericol. Nu era obligat s-o facă, dar așa era el.

Se deschise o ușă și doctorul intră în sala de așteptare. Înalt, grizonant, elegant în costumul în dungă, Ross Hunter era un bărbat frumos, cu păr ondulat, ochi verzi și blânzi, acoperiți parțial de ochelarii în formă de semilună.

– Lynn, exclamă el.

Dar, în dimineța aceea, tonul său, de obicei energic, suna ciudat de stins:

– Haide, intră.

În toți anii de când venea la cabinetul doctorului, Lynn nu-i văzuse decât surâsul cald cu care o întâmpina. Niciodată nu se întâlnise cu această grimasă tensionată, cu această expresie pe care el o ținea bine ascunsă și nu suporta să o scoată la iveală.

Expresia întipărită pe chipul lui astăzi.

3

Locul era tocmai bun pentru depistarea vitezo-manilor. Navetiștii cu vechime pe segmentul către

Brighton știau că, deși viteza maximă admisă era de șaiseci și cinci de kilometri la oră pe această porțiune a șoselei Lewes, puteau accelera fără probleme imediat după semafor și nu era cazul să încetinească decât după vreo doi kilometri, când ajungeau în apropierea radarului.

Dar socoteala avea să le fie stricată în această dimineță de BMW-ul break parcat pe un drum lateral și parțial camuflat de refugiul stației de autobuz.

Ascuns după mașină, agentul Tony Omotoso își sprijinea dispozitivul cu laser de capotă, cu vârful roșu îndreptat spre plăcuțele de înmatriculare ale vehiculelor care se grăbeau în direcția lui. Verifică viteza unei limuzine Toyota. Dispozitivul indica șaptezeci de kilometri la oră. Șoferul îi observase și apucase să frâneze. Trecu pe lângă ei cu luminile de frână aprinse, încadrându-se în marja de depășire permisă. Urmă o furgonetă Transit albă – șaptezeci și cinci de kilometri pe oră. Apoi o motocicletă neagră, Harley Softail, trecu pe lângă ei atât de repede încât nu reuși să îi citească viteza.

La stânga, gata să intervină dacă Tony ar fi avut nevoie, stătea colegul lui de la Circulație, agentul Ian Upperton. Înalt și slab, cu caschetă și vestă reflectorizante, Upperton îngheța de frig. La fel și Omotoso.

Upperton urmări motocicleta cu privirea. Îi plăcea – îi plăceau toate motoarele, iar ambiția lui era să ajungă polițist pe motocicletă. Harley-ul ăsta era bun doar pentru plimbări. El era înnebunit după motoare de curse, după BMW-uri, Suzuki Hayabusas,

Libris
RO
Respect pentru oameni și cărți

Honda Fireblades. Motociclete de pe care trebuia să atingi pământul ca să poți lua curbele.

Urmă un Ducati roșu, însă șoferul îi văzuse și mașina aproape se târa acum. Ceea ce nu se putea spune despre Fiesta rablagită de pe banda exterioară.

– Fiesta! strigă Omotoso. Optzeci și cinci!

Agentul Upperton ieși în șosea și îi făcu semn șoferului să tragă pe dreapta. Dar acesta nu-l observă sau nu vru să oprească și mașina goni mai departe.

– OK, hai după el. Repetă numărul mașinii: Whisky Patru-Trei-Doi Charlie Papa November, apoi se repezi la volan.

– Porcilor!

– Da! Curve ordinare!

– De ce nu hărțuiți criminali adevărați?

– Chiar, în loc să-i chinuiți pe amărățiiăștia de șoferi.

Tony Omotoso întoarse capul și zări doi tineri strecurându-se pe lângă ei.

Pentru că la noi mor în fiecare an trei mii cinci sute de oameni în accidente de mașină față de cinci sute care sunt asasinați, de-aia, își dori să le poată răspunde. Pentru că în fiecare zi lăsată de la Dumnezeu, Ian și cu mine adunăm cadavre storcoșite de pe șosele din cauza unor cretini ca ăsta din Fiesta.

Însă n-avea timp de așa ceva. Colegul său dăduse deja drumul girofarurilor, iar sirena începuse să urle. Aruncă dispozitivul laser pe bancheta din spate, se urcă, trânti portiera și își prinse centura, în timp ce Upperton repezi mașina pe un culoar din trafic apăsând pedala de accelerație până la podea.

Adrenalina începuse să-i pulseze în vene de când simțise șocul accelerației în capul pieptului și coloana i se lipise de spătarul scaunului. Da, sigur că da, senzația asta era unul din bonusurile meseriei.

Ecranul dispozitivului de recunoaștere a numărului de înmatriculare montat pe bord le arăta povestea Fieste. Numărul Whisky Patru-Trei-Doi Charlie Papa November nu plătise impozitele, nu avea asigurare și era înregistrat pe numele unei persoane cu carnetul de conducere suspendat.

Upperton trecu pe banda exterioară, apropiindu-se tot mai mult de Fiesta.

Apoi, un apel radio:

– Hotel Tango Patru-Doi?

– Aici Hotel Tango Patru-Doi, răspunse Omotoso. Da?

– Ni s-a raportat un accident grav, spuse centralista. O motocicletă și o mașină la intersecția dintre Coldean Lane și Ditchling Road. Ajungeți?

Căcat, gândi el, nedorind să lase Fiesta să le scape.

– Recepționat. Ne îndreptăm într-acolo. Dați în urmărire un Ford Fiesta verde cu numărul Whisky Patru-Trei-Doi Charlie Papa November. Rulează cu viteză mare pe șoseaua Lewes, spre sud, apropiindu-se acum de sensul giratoriu. Posibil șofer fără permis.

Nu trebui să-i spună colegului său să întoarcă mașina. Upperton frânase deja și căuta o breșă în nebunia traficului.

Malcolm Beckett își opri mașina veche de treizeci de ani la semaforul de la intrarea pe șosea. Marea era din ce în ce mai aproape. Mirosul ei era tot mai puternic. Ca un drog; ca și cum sarea oceanelor i-ar fi curs prin vene și, după fiecare absență, trebuia să-și ia doza. Își petrecuse pe mare întreaga viață de adult, încă din adolescență, de când se angajase ca ucenic mecanic în Marina Regală. Zece ani acolo, apoi douăzeci și unu în Marina Comercială.

Se născuse și crescuse în Brighton. Iubea orașul acesta de pe țărm, însă se simțea și mai fericit când se afla pe vas. Permisia de trei săptămâni pe uscat se încheia astăzi; urmau alte trei săptămâni pe mare, la bordul vasului *Arco Dee*, unde era inginer-șef. Cu nostalgie se gândi că, nu cu multă vreme în urmă, fusese cel mai tânăr inginer-șef din Marina Comercială, dar acum, la patruzeci și șapte de ani, era veteran, era, deja, un bătrân lup de mare.

Cunoștea toate niturile vasului așa cum știa fiecare piuliță și șurub din mașina asta, pe care o dezmembrase și o asamblase de atât de multe ori încât pierduse șirul. Ascultă motorul cum toarcă și i se păru că aude tacheții. Clar: la următoarea permisie o să scoată capacul cuzinetului și o să-i regleze.

– Ești bine? îl întreabă Jane.

– Cine, eu? Sigur!

Dimineața era frumoasă, cu cer senin, fără vânt, oglinda mării nemișcată. După furtunile de toamnă

care îl torturaseră în timpul ultimei misiuni, vremea se anunța stabilă, cel puțin pentru ziua aceea. Frig, dar foarte frumos.

– O să-ți fie dor de mine?

O cuprinse de umeri și o strânse ușor.

– Îngrozitor de tare.

– Mincinosule!

O sărută.

– Mi-e dor de tine în fiecare clipă în care nu suntem împreună.

– Ce căcat mănânci!

O sărută iarăși.

Se făcu verde și Jane apăsă ambreiajul, trecu în viteza întâi și accelerează pe pantă în jos.

– E cam greu să mă lupt cu o navă.

Surâse cu gura până la urechi.

– Tare bună partida de azi.

– Să-ți ajungă până te întorci.

– Așa o să fie.

O luă la stânga, pe lângă Hove Lagoon, perechea de lacuri artificiale, unde puteai să te plimbi cu barca, să iei lecții de windsurfing și să navighezi pe machete ale unor nave faimoase. Mai în față, învecinându-se cu latura estică a portului, se întindea o stradă ascunsă de ochii lumii, cu case albe, cu vedere la ocean, construite în stil maur, unde locuiau celebriități bogate, ca Heather Mills și Fatboy Slim.

Aici sarea din aer se amesteca total cu izul de sulf al portului și cu mirosurile puternice de petrol, parâme, gudron, vopsea și cărbune.